

54. FESTIVAL
PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

JOAKIM VUJIĆ

7-14. MAJ
NOVI PAZAR

BROJ. 4

KRITIKA / OKRUGLI STO / INTERVJU / REČ SELEKTORA

10. MAJ 2018.

BILTEN

VEČERAS
RUBIŠTE
ŠABAČKO POZORIŠTE

POKROVITELJI FESTIVALA

GRAD NOVI PAZAR

ZAJEDNICA PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

regionalno pozorište
novi pazar

министарство
културе републике србије

TANJA JOVANOVIĆ, GLUMICA

MARINU SAM ZAVOLELA ODMAH

„Svedobro“ je vrlo svedena predstava. Da li je glumcu u tom slučaju teže da gradi lik?

To je najteže u ovom poslu kada treba da govorite ili rešavate stvari koje su univerzalne. Lako je definistai samoću, ali prosto nismo svi isti u tome i ne prolazimo svi isto kroz taj proces. Ja sam Marinu zavolela odmah. Znala sam da moram dobro promisliti, kako to doneti u jednom smirenom, tihom, pribranom tonu, a opet na nekin način da se iščita njena borbenost, nejna snaga. Želja za okupljanjem i stvaranjem nečeg boljeg. U svakom slučaju, ovo je uloga koju mnogo volim.

(NE)VIDLJIVI NA SCENI

KOSTIMOGRAFI VOLE DA ULEPŠAVAJU

SNEŽANA KOVAČEVIĆ, KOSTIMOGRAFKINJA PREDSTAVE „SVEDOBRO“

Šta je najizazovnije u Vašem poslu?

Ne poklapa se uvek ono što je meni najinteresantnije sa onim što predstava i reditelj traže. Kostimografi vole da ulepšavaju. Stilske predstave su uvek štih predstave i lakše je napraviti dobar kostim. U ovakvim predstavama koje su savremene sa likovima koji su vrlo životni je dru-

gačije. Jeste da je pozorište uneobičavanje stvarnosti, ali ne možete to raditi sa pričama koje su nam vrlo bliske. Scenograf tada ima mnogo teži posao, ali manje dopadljiv. A i to je izazovno. Zavisimo i od materijalnih uslova. Ali ja volim svoj posao i zapravo mi je drag rad i na jednoj, i na drugoj vrsti predstave.

NAJINTERESANTNIJE JE SCENOGRAFIJOM PRIKAZATI NEŠTO NADREALNO

MARIJANA ZORZIĆ PETROVIĆ, SCENOGRAFKINJA PREDSTAVE „SVEDOBRO“

Kako je teklo osmišljavanje scene za ovu predstavu?

Rad na ovoj predstavi je bio veoma lep. Sa Nemanjom dugo radim i veoma se lepo razumem. Inače mislim da scenografija mora da bude u funkciji glumaca, teksta i rediteljskog postupka, ali se uvek trudim da dam neki svoj lični pečat. U ovoj scenografiji mi je bilo najinteresantnije da prikažem nešto nestvarno, to nadrealno što se njoj dešava, a ne vidi se. Kroz prostor, kada je ona stešnjena u njemu, gledaocu

prikazujemo nejno stanje. Sama materijalizacija je potpuno realna. To je u skladu i sa tekstom i sa njenim spoljnim svetom. Ali kada su smešteni su taj prostor, na početku i kraju, o tome smo najviše razmišljali. Na početku je ta promena tiha, a na kraju ima udar i eksplicitnija je. To smo pokušali da pokažemo ekspresijom i nadam se da smo uspeli. Prikazali smo njen prostor, taj zdrav život sa travčicama, a ovi drugi elementi nadrealnog nemaju osnovu u realističnoj arhitekturi.

MILIVOJE MLAĐENOVIĆ, POZORIŠNI KRITIČAR

SREĆAN ŽIVOT ISPUNJEN TUGOM

Stevan Vraneš: *Svedobro*,
režija - Nemanja Ranković, Narodno pozorište Užice

Srećan život ispunjen tugom, to bi mogla da bude odrednica ove predstave naglašene osećajnosti. Dve prijateljice, žene u najboljim godinama, jedna iscrpljena emotivno i psihički posvećena zdravom životu (Marina Tanje Jovanović) i druga koja pomaže svima osim sebi (Jovana Biljane Zdravković) ne sanjaju više o srećnom životu. Njihova prisećanja na srećne dane prekida furiozna, egzaltirana mladica Nika (Tijana Karaičić) koja je, tako mlada, već videla i šta je život, ali i njegov reality odraz, koji je od bitnog značaja za razumevanje značenja ove predstave. Najzagonetniji lik jeste mladić Žarko (Branislav Ljubičić) koji je onemio u šesnaestoj godini a koji bi se mogao osmotriti (iako nema u motivacionom sistemu ovog karaktera takve naznake!) i kao metafora odnosa mlade generacije prema stvarnosti u kojoj su rođeni – opredeliti se za večno ćutanje i samoizolaciju u doba opšte kakofonije.

Predstava gorkoironičnog naslova *Svedobro* jeste pozorišna tvorevina modernog senzibiliteta u kojoj se primeti daleki odjek čehovljevske atmosfere u kojoj se artikulišu pitanja kako naći unutrašnji mir, šta znači voleti, šta je to velika ljubav u doba zlo, kad će se desiti nešto lepo. Iza melodramskog tona i stila i igre krije se, u stvari, drama naše stvarnosti, pa pokatkad odje-

kne potmulo pitanja o nacionalnom identitetu (Kakva je prava srпкиnja), o ratovima devedesetih, a jeknu i dobro upasovani citati (iz Biblije, na primer), itd.

Gorostasni izbeglica Rajko (Igor Bo-rojević) u maskirnoj uniformi, odmetnut od ljudi, civilizacije (kao da ga je pravio Tomas Hobs), koji zagovara "prirodno stanje čovečanstva", naglašavajući pitanje kako preživeti među ljudima koji su jedan drugome zver, u stvari jeste prevarant i u njemu je oličeno čvorište drame Stevana Vraneša. "Filozofa iz šume" ove os ženeamljene prihvataju kao ovaploćenje težnje ka zdravom životu, poljuljane vere u ljude prihvataju kao takvog, iskonskog i iskrenog. A onda sledi gorčina razočaranja, ispostavi da je reč o nekoj vrsti emocionalnog ratnog profitera, zloupotrebi naklonosti zadobijene zahvaljući tužnoj sudbini ratom unesrećenog.

Nemanja Ranković je dobro postavio kada se kao reditelj odlučio da ovu dramu naglašeno brze verbalne razmene suspregne i stiša kako bi se umesto tirada i sudara različitih gledišta likova u prvom planu pojavila njihova intenzivna unutrašnja zbivanja. I to, uglavnom, dobro funkcioniše tvoreći gorak humor izgrađen na paradoksima, osim u scenama prenaglašene patetične govorne fakture.

Scenografija Marijane Zorzić Petrović zasnovana na ideji da se realistički, sa blagom stilizacijom prikaže što verodostojnijim prostor Vraneševe drame, suvišnim detaljisanjem nije značajno doprinela čitanju predstave *Svedobro*. Naprotiv, na primer, u momentu kada se viseći most, valjda preko nekog potočića uz pomoć još nekoliko elemenata sklope

oko jedne od junakinja simbolišući osećanje samoće i teskobnosti, i verovatno, naglavačke okrenute stvarnosti sa stolicom pričvršćenom na plafonu, zapreti da se inače jasno značenje ove moderne melodramske predstave učini nerazgovetnim. Kostimi Snežane Kovačević nedvosmisleno realistički pokazuju status likova drame, signalizirajući neupadljivo i na nijanse inače srodnih karaktera Muzika Ana Ćurčić i Gorana Antovića uticala je lirično na stvaranje emocionalne atmosfere odgovarajuće melodramskom žanru kojem predstava nesumnjivo pripada. Ona će sigurno još više smekšati srca publike specifične osetljivosti, a grubima se nametnuti kao nameran ironijski otklon prema prikazanoj stvarnosti.

UTISCI PUBLIKE**JOVAN SRETKOVIĆ**

Najvažnije je kad izađem sa nekom emocijom, a to mi se večeras desilo za razliku od nekih drugih predstava. Svidelo mi se.

ALMA NOKIĆ

Interesantan prikaz različitih života i različitih izbora dve žene. Nateralo me je na razmišljanje i preispitivanje iako se zapravo ništa krupno nije dogodilo u predstavi.

ADNAN ĆORIĆ

Jedna aktuelna predstava, prikaz patoloških kreativaca kao što je žena u glavnoj ulozi, pokušava da beži od sebe i da ispravi krivu Drinu.

STEVAN VRANEŠ, SCENARTISTA PREDSTAVE „SVEDOBRO“

SVEDOBRO KAO METAFORA ZA GODINE U KOJIMA MERIMO DA LI JE SVE DOBRO

Žensko prijateljstvo je tema koja se retko nalazi i u domaćim u stranim delima. Kako ste došli na tu ideju?

To je tačno, sli nisam izabrao po principu da se to retko obrađuje, pa ću sad ja. Polazim o tema koje me inspirišu u mom okruženju. Polazim iz nekih sitnica, primera, rečenica koje se dešavaju oko mene. Za priču koju sam hteo da ispričam o generaciji kojoj pripadam, kako da nastavimo od polovine života, ako računamo da je to nekih 40 godina u odnosu na ono što smo dosada preživeli. Za mene je prirodno bilo da to ispričam kroz dva ženska lika. Ne bih umeo da dam neko racionalno objašnjenje zašto je to tako, ali za lirsku intimnu atmosferu, dva ženska lika su to mogla da donesu.

Godine u kojima su Vaše junakinje su godine u kojima se svode računi i kada ocenjujemo da li smo uspeali u životu ili ne. Da li je to bio motiv od koga ste krenuli?

Jeste. To je okosnica komada, zapravo. I moja lična situacija i muka. To je trenutak kada zapravo gledate da li ste srećni ili ne. Svi zapravo tragamo za srećom, za tim da nam bude sve dobro. Ili Svedobro što je preneseno značenje izmišljenog mesta u kojem se komad odvija i imena predstave. Svi pravimo određene izbore, a oni se pokazuju kao dobri ili loši. Ono što se vrlo često dešava je da se ka- jemo zbog onog što nismo uradili, nekada zbog onog što jesmo i to je ono što se suadra u ovom komadu. Jedna junakinja bira da se povuče, da ode u izolaciju. Druga je fajter u životu koja ostaje na liniji fronta da se suoči sa problemima na jedan racionalan i direktan način. Bez obzira na to što sami pravimo izbore, vrlo često zavidimo na tuđim izborima. Mislimo da bi to za nas bilo dobro. Tu nastaje sukob, iako nekog velikog sukoba u mom komadu nema. A to je atipično za komade danas. Ovo nije predstava u kojoj stvari pr-

šte, lete na sve strane, ne dešavaju se eksplozije, rat. Sve to što je bilo traumatično, zapravo se vidi na drugom nivou. Emotivnom, u pozadini, u polutonu i poluglasu.

Pozorište je kolektivna umetnost, uspeh ne zavisi samo od Vas. Kakvo je bilo Vaše iskustvo tokom oživljavanja Vašeg teksta?

Pozorištu sam se vratio posle 15 godina, nakon diplomiranja nisam ništa pisao, bavio sam se drugim poslom. Za mene je ovo bio jedan divan i traumatičan proces na najintimnijem nivou. Sama saradnja s rediteljem je bila fenomenalna. Kompletna užička ekipa je jako lepo prihvatila ovaj tekst, lepo smo se razumeli. Svi smo približnih godina, pa su nas ti problemi sve dodirivali. Saradnja s rediteljem je bila fenomenalna, jer je imao veliko poštovanje prema tome da je ovo bila praizvedba, da se tekst igra prvi put. Veliko razumevanje je postojalo za prenošenje tih tananih, lirskih nijansi koje su za mene bile ključne. Imao sam sreću da tokom stvaranja predstave prođem fantastično, ali ne mogu da kažem da je to umanjilo moju anksioznost prilikom prvog izvođe-

nja predstave. Ali kada vidite da se završi predstava, aplauz koji traje, i da je trećina sale u suzama, onda pomislite po prvi put: „Pa eto, uspeo sam, ono što sam napisao, glumci i

reditelj koji su pživeli tekst, sve je to dotaklo nekog.“ Zvuči čudno da ste zadovoljni kada neko plače. Ali kako to nisu suze iz neke lične tuge, već su proizrokovane nekim umetničkim delom, e to je za mene bio veliki kompliment.

Predstava „Svedobro“ izabrana je za Sterijno pozorje. Koliko zvanična priznanja te vrste znače za pisca?

Predstava je za mene bila neverovatno putovanje. Daleko od toga da sam neambiciozan, ali kada se na scenu vraćate posle toliko vremena, ako ste racionalni ne gajite nade tog tipa. Nisam se opterećivao time da će predstava ići ovamo ili onamo. A desilo se da smo bili na „Jugoslovenskom prolećnom festivalu“, sada na „Joakimu Vujiću“ i da smo selektovani na „Sterijno pozorje“. Zahvalan sam što je data prilika jednom velikom broju novih pisaca da zaigraju na tom za nas najznačajnijem festivalu.

NEMANJA RANKOVIĆ, REDITELJ PREDSTAVE „SVEDOBRO“

NAJLAKŠE JE ZATVORITI OGRADE I PRIČATI KAKO NIŠTA NE VALJA

Šta je bilo najinspirativnije u radu na predstavi „Svedobro“?

Ja nekako verujem da se naš posao ne može raditi bez iskustva proživljenog u odnosu na ono šta radite i čime se bavite. Dosadašnje iskustvo me uverava da stvari mogu biti dobre ako ih prenosimo iz ličnog iskustva u naš rad. Konkretno, ovde je reč o nekom životnom dobu u kom se i scenarista i ja nalazimo kada se povlači crta šta smo uradili, šta nismo uradili, koliko smo postigli. Konkretno, samo ova priča o tom imaginarnom mestu, daleko od civilizacije i svih tokova gde se glavna protagonistkinja Marina povlači i pokušava ponovo da uspostavi mir nakon rana i ožiljaka. Iako sam se čuvao brutalnosti u režiji, ovaj komad zapravo jeste o brutalnosti koju smo preživeli ne svojom voljom. Istrošili smo energiju, ispraznili smo se tokom 90-tih, živimo u okolnostima kada fašizam vreba iza svakog ugla i nama zapravo samo ostaje da se uspostavimo sami sa sobom. U predstavi nema otvorenih

sukoba, jer mi trenutno nemamo sukobe sa drugima koliko imamo sami sa sobom.

Da li je to bio teži način?

Pozorišno oslobađanje od konvencija se desilo, neka nova renesansa. Volim brutalizam na sceni, ali to nisam ja, nije moj senyibilitet. Stvari rešavam na mirniji način, ne guranjem prsta u oko. Velike priče su uvek pisane kroz priču jednog čoveka. Uvek se lakše identifikujemo sa jednom osobom, sa njegovim likom, nego da vam neko govori šta treba da radite, ovo nije dobro, ovako ćeš. To je ta doza fašizma o kojoj sam govorio, iz pozicije da sam samo ja u pravu. Svako od nas mora da oseti i odluči u kom pravcu će dalje voditi svoj život, ako pričamo o sumiranju utisaka od 35. godine. Iako je meni pokojni Ćirilov govorio da je 33. prelomna godina. Potrebna nam je ta samospoznaja šta nas čini srećnim i da to radimo, ako ne ugrožavamo druge. Potrebno je prihvatiti druge, i onda će oni nas. I otvoriti srce.

Najlakše je zatvoriti ograde i pričati kako ništa ne valja.

Koji momenat stvaranja predstave je za Vas najbitniji? Kada ste naj-srećniji?

Najviše volim kad sklapamo predstavu, kada je gradimo. Tužan sam pet dana pred premijeru, jer tu više ništa ne mogu. Ja nedelju dana pred premijeru, glumcima pustim predstavu. Užasno mi je bitno kao reditelju da se glumci dobro osećaju, da zavole i veruju u ono što rade. Ukoliko to postignem, ja sam zadovoljan. Reditelji i pisac se sklone i ostave predstavu glumcima. Zna li koliko je bilo kvalitetnih predstava u teatrološkom smislu važnih i bitnih, a da se glumci nisu osećali dobro? Te predstave nisu imale život. Ima nešto u procesu rada što ja zovem „period međusobnog zjublivanja“ i to je možda najbolji odgovor na vaše pitanje kada sam najsrećniji. Kada se povežemo, kad verujemo jedni drugima i kada nam je zajednički cilj.

Da li pred premijeru znate kako će publika reagovati na predstvu?

Imamo negde taj osećaj kako će to na kraju biti, ali uvek mi je bitno da vidim reakcije publike. Na kraju krajeva, tu i jesmo zbog neke međusobne reakcije. Tu i jesmo da bismo svoje demone podelili sa još nekim. Kada neko shvati „e, pa da, to je to!“ ja znam da je uspelo.

PRATEĆI PROGRAM FESTIVALA

7-14. maj

Izložba Muzeja pozorišne umetnosti Srbije:
MEŠA SELIMOVIĆ U POZORIŠTU
(100 godina od rođenja), autor Olga Marković

12. maj u 18:30h

Promocija izdanja Sterijinog pozorja -
knjiga „POZORIŠNI DIRER I DRUGI ZAPISI“
Aleksandra Milosavljevića i časopis Scena

ŠABAČKO POZORIŠTE

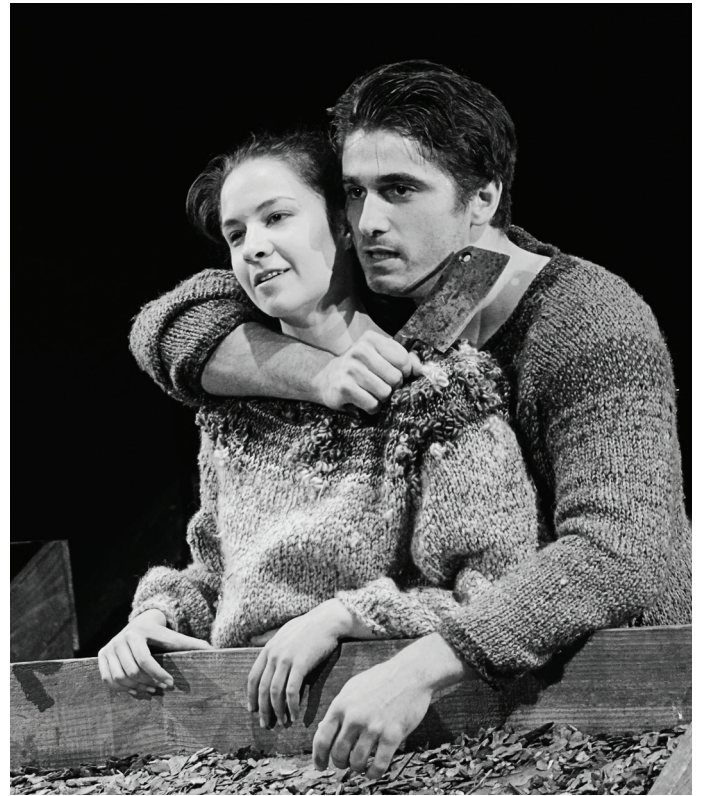
RUBIŠTE

Tekst: NINOSLAV ĐORĐEVIĆ
Reditelj: KOKAN MLADENOVIĆ
Scenograf: VESNA POPOVIĆ
Kostimograf: MAJA MIRKOVIĆ
Kompozitor: IRENA POPOVIĆ
Dizajn: MILJA MLADENOVIĆ

IGRAJU:

Slobodan: dete, 10 godina
Dragica: DRAGANA RADOJEVIĆ
Slaviša Kučinarac: LJUBIŠA BAROVIĆ
Svetolik: SAŠA TORLAKOVIĆ
Debeli Miško: VLADIMIR MILOJEVIĆ
Japanac: NIKOLA BREKOVIĆ
Marija: MILICA JANEVSKI
Marijina majka: ALEKSANDRA PLESKONJIC
Dragan: STRAHINJA BAROVIĆ
Stanika: ANETA TOMAŠEVIĆ
Devojka: KRISTINA PAJKIĆ
Paradajz: SLOBODAN PETRANOVIĆ- ŠARAC
Petkana: SONJA MILOJEVIĆ
Čiča Dragoljub: IVAN TOMAŠEVIĆ
Čiča: ZORAN KARAJIĆ
Žena 1, Žena 2: DEANA KOSTIĆ, ALEKSANDRA RISTIĆ
Ljubinko: MILOŠ VOJNOVIĆ
Konobar Kile: SINIŠA MAKSIMOVIĆ
Mita: MARKO RIBIĆ

Na tragu Jami distrikta i naročito Dogvila, svojih prethodnih predstava, zajedno sa piscem komada Rubište, reditelj nastavlja da sprovodi anatomsku analizu naše u svakom smislu pomerene stvarnosti i dijagnozu postavlja zaranjajući u duboko zatomljene magline neraščišćenih konflikata – međuljudskih ali i onih koji neprestano tinjaju u svakom pojedincu. U ovu analizu reditelj je uspešno uveo i glumački ansambl šabačke predstave.

LILIJANA IVANOVIĆ, POZORIŠNA REDITELJKA

OKRUGLI STO KRITIKE O PREDSTAVI NARODNOG POZORIŠTA IZ UŽICA: „SVEDOBRO“

Okrugli sto otvorila je moderatorka, pozdravljajući prisutne članove užičkog pozorišta. Govoreći o predstavi, rekla je da je to priča o samoći, zapravo o samoćama, i upitala da li su sve samoće iste ili su, ipak, različite.

Odmah se za reč javio pisac Stevan Vraneš, rekavši da su stanja samoće univerzalna, a da se mi sa njima nosimo na različit način. „U mom delu pojavljuju se ljudi iz različitih miljea i mi vidimo njihove samoće i ožiljke koji oni na njima ostavljaju. Sve ličnosti iz drame imaju živote i za sobom i pred sobom i postavljaju sebi pitanja – šta i kako dalje.“

Potom je moderatorka opet uzela reč i rekla kako misli da se u delu radi o likovima koji su sami odgovorni za svoje živote i stanja u kojima se nalaze. „To što se nečija muka manje vidi ne znači da je manja.“

Reditelj Nemanja Ranković rekao je da se pri prvom čitanju ovog teksta setio reči koje mu je poodavno uputio jedan prijatelj: Budi s kim hoćeš, radi šta hoćeš, idi gde želiš, ali nemoj da ostaneš sam. „Onda sam pročitao tekst i pomislio: ‘Daj, šta se mene tiče što neke žene tu nešto pričaju?!’ Mislio sam i o tome da li treba insistirati na sukobima i izvlačiti njihove demone, ali sam rešio da krenem drugim putem i pokažem njihove unutarnje sukobe.“

Tumač glavne uloge Tanja Jovanović: „Moja Marina je borac i traži neko novo sunce, neko novo parče neba i novi put u život. Ovu ulogu je bilo jako teško raditi i teško igrati, ali je ja veoma rado igram.“

Za reč se potom javila glumica Biljana Zdravković i rekla: „Oni su svi nesrećni, svako na svoj način, ali su nesrećni zato što su oni tako odlučili. Mogli su da imaju i druge izbore,

ali su sami odabrali onaj koji imaju. Postoje ljudi koji uživaju u vlastitim problemima, ali ja nisam od njih. Stalno sam pitala pisca da li neko kao moja Jovana može da bude nesrećan od lepog života. To nikako nisam mogla da razumem.“

U ulozi Nike pojavila se glumica Tijana Karajičić i rekla da je njena Nika, za razliku od drugih likova, barem borac. „Ona stalno donosi neke odluke. Pa, iako zna da su pogrešne i da neće uspeti, barem proba.“

Po prvi put se za okruglim stolom pojavio i kostimograf predstave, Snežana Kovačević: „Reditelj je od mene tražio minimalizam, jer on voli takve kostime. Učinila sam kako je hteo i trudila se da kostimi budu baš u funkciji predstave.“

Hana Salihagić, gledalac, misli da ličnosti iz komada žele da popravljaju stvari i ljude, jer su nesrećni u svom životu. „Drago mi je što se neke teme iz predstave – zdrava hrana, lekovito bilje itd. – pojavljuju prvi put na sceni. Ovaj tekst je geografski određen, ali je ovakva priča univerzalna. Vezala sam se za Marinin lik, jer koliko Jovana želi da popravlja stvari, toliko Marina želi da voli. Zbog toga joj je jako teško pao odlazak dragih

ljudi na kraju predstave.“

Aleksandar Milosavljević, selektor Festivala, za reč se javio potaknut Haninim rečima. „Hana je rekla nešto veoma zanimljivo – u ovom svetu i ovom vremenu stalno smo pod pritiskom da moramo biti uspešni. Sad se vremena menjaju, pa smo stalno pod pritiskom da moramo biti srećni. Za mene je pitanje sreće metafizičko pitanje. Nedavno sam video neku anketu, gde su Holanđane pitali da li su srećni i 80% njih

je odgovorilo da jesu. Za mene je to gotovo neverovatno. Ljudi iz drame nisu u sukobu jedni sa drugima, već svako od njih ima svoj unutarnji sukob. Ovaj tekst je melodramski, ali ne na holivudski način. Stendal kaže da je potraga za srećom duga i nezvesna, ali za nju vredi žrtvovati život“, završio je Milosavljević.

Kritičar Festivala Milivoje Mlađeno- vić rekao je da bi se za ovaj tekst moglo reći da govori o srećnom životu ispunjenom tugom. „On nas tera da se zapitamo – dokle smo stigli? Velika prednost ove drame je fini dodir sa čehovljevskom atmosferom i gorka komika, koja počiva na paradoksima. Reditelj je, utišavajući moguće sukobe među likovima, dao predstavi notu liričnosti. Može se postaviti paralela između predstava koje smo gledali juče i ove od večeras. Jučerašnja predstava govori o sudbinama koje su nam nametnute, a ova od večeras o sudbinama koje smo sami odabrali.“

Iz gledališta se za reč javila i Ivana Nedeljković, direktorica pozorišta iz Lazarevca, rekavši: „Imali smo večeras pet likova sa ličnim tragedijama, koje se lako gledaju. Mene je u predstavi oduševila njena likovnost, pogotovu scenografija i svetlo.“

PRATEĆI PROGRAM FESTIVALA

IZLOŽBA FOTOGRAFIJA “MEŠA SELIMOVIĆ U POZORIŠTU”

Muzej pozorišne umetnosti Srbije ustupio je ovogodišnjem festivalu veoma interesantnu izložbu posvećenu Meši Selimoviću i pozorišnoj umetnosti. Postavka sadrži fotografije razmeštene na 29 panoa koje su uhvatile momente sa predstava “Derviš i smrt” i “Tvrđava”. Autorka ove izložbe je muzejska savetnica Olga Marković.

ARS, ARTIFEX

RADIO BEOGRAD 202 UŽIVO IZ NOVOG PAZARA

54. Festival “Joakim Vujić” bio je tema radio-emisije Ars, Artifex. Na radiju Beograd 202, urednica emisije i moderatorka okruglih stolova, Aleksandra Glovacki koji se organizuju svake večeri festivala, uživo je vodila dvosatnu emisiju iz Novog Pazara.

SPECIJALNA EMISIJA NA RADIO TELEVIZIJI NOVI PAZAR

“HRONIKA FESTIVALA JOAKIM VUJIĆ”

Radio televizije Novi Pazar “Hronika festivala Joakim Vujić” približava 54. Festivalu profesionalnih pozorišta Srbije. Sadržaj šarenolike i dinamične emisije usmeren je na pregled predstave koja je obeležila to takmičarsko veče, predstavljanje uglednih gostiju u studiju i na terenu te na kritiku predstave i ovogodišnje selekcije Festivala. Deo hronike čine i intervjui sa autorima i protagonistima. Hroniku uređuje Aleksandar Nićiforović.

Bilten 54. Festivala profesionalnih pozorišta Srbije “Joakim Vujić”.

Izdavač: Reginalno pozorište Novi Pazar i Zajednica profesionalnih pozorišta Srbije. **Urednik:** Hana Salihagić.

Tehnički urednik: Irhad Salihagić. **Redakcija:** Milivoje Mlađenović, Lilijana Ivanović. **Fotografije:** Tarik Graca